

Sygn. akt: I C 728/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Ewa Oknińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Justyna Niebrzydowska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. T.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę i ustalenie

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda S. T. kwotę 32.500 (trzydzieści dwa tysiące pięćset) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 379,05 zł tytułem kosztów procesu,

IV nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Olsztynie kwotę 1.450,18 zł tytułem kosztów sądowych,

V nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Olsztynie kwotę 698,23 zł tytułem kosztów sądowych.

SSO Ewa Oknińska

Sygn. akt I C 728/16

UZASADNIENIE

Powód S. T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 100 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku drogowego, któremu uległ powód w dniu 26 września 2010 r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 26 września 2010 r. w miejscowości D. M. doszło do wypadku drogowego, podczas którego na prawidłowo oznakowanym skrzyżowaniu, kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) A. O. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi kierującemu samochodem osobowym marki N. (...) o nr. rejestracyjnym (...), wskutek czego doszło do zderzenia się pojazdów. W wyniku wielonarządowych obrażeń ciała A. O. zmarł, zaś powód z żoną oraz dwójką dzieci doznał licznych obrażeń ciała. Na skutek powyższego zdarzenia powód odniósł obrażenia ciała w postaci: rany tłuczonej przedziału przyśrodkowego kolana lewego, złamania rzepki i kolana lewego, licznych stłuczeń na całym ciele, a w szczególności klatce piersiowej, plecach, nadgarstkach, które uniemożliwiły mu normalną egzystencję przez okres blisko 4 tygodni bezpośrednio po zdarzeniu. Proces rekonwalescencji powoda nie zakończył się i trwa do dnia dzisiejszego nieprzerwanie od blisko 6 lat. Powód wciąż leczy urazy i ich następstwa, których początkiem były te powstałe w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 26 września 2010 r. W konsekwencji doznanych obrażeń ciała i rozstroju zdrowia, powód doznał bólu fizycznego jak również cierpienia psychicznego. Udział w dramatycznym wypadku, gdzie żona i jego dwie małoletnie córki są poszkodowane spowodowało duże zaburzenie w jego psychice związane z obawą o los własny, żony i córek, poczucie winy, bezradności i nieodwracalności zdarzenia, w wyniku którego osoby najbliższe uległy wypadkowi. W pierwszych latach od wypadku po zdarzeniu powód nie odważył się na prowadzenie jakiegokolwiek auta, a jadąc jako pasażer odczuwał silne lęki. Wypadek, któremu uległ miał negatywny wpływ na jego samopoczucie, doprowadzając do częstych konfliktów w miejscu pracy jak i rodzinie. Ponadto negatywne konsekwencje wypadku drogowego przerwały naukę powoda, który kontynuował edukację na uczelni wyższej. Wobec rezygnacji w trakcie studiów powód utracił zarówno większe szanse powodzenia na przyszłość jak również poniósł koszty związane z dotychczas wniesionymi opłatami za studia.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na kosztów procesu według norm przepisanych, o ile nie zostanie przedłożony spis kosztów.

Argumentując swoje stanowisko pozwany wskazał, że żądana kwota 100 000 zł, jawi się jako rażąco wygórowana. Z dokumentów załączonych do pozwu jak i znajdujących w aktach szkody wynika, iż powód doznał w zasadzie uszkodzenia kolana oraz ogólnych potłuczeń, bez większych obrażeń. Z postanowienia o umorzeniu postępowania P. (...)z dnia 24 lutego 2011 r. wynika, iż powód doznał tylko rany tłuczonej przedziału przyśrodkowego kolana lewego. Potwierdzeniem tego jest fakt, iż poszkodowany został przyjęty do szpitala w dniu 26 września 2010 r., a wypisany zaledwie dzień później. Jedynym zabiegiem wykonanym na powodzie była artroskopia kolana lewego, która przebiegła bez żadnych powikłań, a sam powód został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym. Odnosząc się do roszczenia powoda o ustalenie odpowiedzialności cywilnej pozwanego za szkody powstałe w przyszłości w skutek obrażeń ciała, pozwany powołując się na judykaturę oraz treść art. 189 kpc wskazał, że nie istnieją przesłanki do takiego rozstrzygnięcia, a powód w żaden sposób nie wykazał swojego interesu prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2010 r. kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) A. O. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez S. T., w wyniku czego sprawca wypadku na skutek wielonarządowych obrażeń ciała zmarł a S. T. doznał obrażeń ciała, m.in. rany tłuczonej przedziału przyśrodkowego kolana lewego, złamania rzepki kolana lewego oraz stłuczeń.

W chwili zdarzenia sprawca wypadku był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, polisa nr (...).

/bezsporne, a nadto postanowienie z dnia (...)r. o umorzeniu śledztwa, k. 307- 308, notatki urzędowe – k. 309-311/

Po zdarzeniu powód został przewieziony do Szpitala (...) w K., gdzie przebywał do dnia 27 września 2010 roku. Podczas hospitalizacji powodowi wykonano badania morfologiczne krwi obwodowej, zmierzono poziom glukozy oraz elektrolitów a także ustalono wskaźnik protombinowy. Ponadto wykonano USG jamy brzusznej, nie stwierdzając

zmian pourazowych. U powoda rozpoznano ranę tłuczoną przyśrodkowego przedziału stawu kolanowego lewego oraz rzepkę dwudzielną oraz zastosowano leczenie D. C., anatoksyna p/tężcowa.

dowód: karta informacyjna, k. 18; karta medycznych czynności ratunkowych, k. 25, wywiad pielęgniarstwo – epidemiologicznych, k. 27, sprawozdanie z badań laboratoryjnych, k. 28; karta obserwacji ran chirurgicznych, k. 24

W dniu 4 października 2010 r. powód podjął leczenie w (...).

W dniu 25 października 2010 r. S. T. został przyjęty na oddział (...) (...)w celu wykonania zabiegu operacyjnego. W dniu 26 października 2010 r. wykonano artroskopię leczniczą kolana lewego wraz z resekcją częściową ciała tłuszczowego H. oraz fałdu przedniego. W dniu 27 października 2010 r. powoda wypisano do domu w stanie ogólnym dobrym.

Wykonane u powoda w dniu 15 listopada 2010 r. USG kolana lewego wykazało niewielką ilość płynu w kaletce nadrzepkowej oraz kość rzepkową dwudzielną. Przyczep torebki stawowej do nadkłykcia przyśrodkowego kości udowej był pogrubiony ze zwapnieniami, co jest charakterystyczne dla przebytego naderwania, poza tym w więzadłach nie uwidoczono zmian patologicznych. W listopadzie 2011 r. powód podjął także leczenie neurologiczne po doznanym urazie głowy i kręgosłupa szyjnego. Następnie w lipcu 2012 r. powód został skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne.

W wyniku wypadku powód pozostawał na zwolnieniu lekarskim do końca 2010 r.

dowód: historia choroby, k. 29-32, skierowanie, k. 33, historia choroby, k. 34-35, karta informacyjna, k. 40, historia choroby, k. 68-75. USG kolana lewego, k. 60; skierowanie, k. 80; zeznania powoda przesłuchanego na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 r., k. 465-466, 197-211.; zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 89, , raport miesięczny – k. 54)

Bezpośrednio po wypadku powód chodził o kulach i wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu niektórych czynności. W szczególności powód potrzebował pomocy przy wykonywaniu czynności związanych z opałem (tj. rąbaniem i wożeniem drewna), opieką nad dziećmi. Początkowo korzystał także z pomocy znajomych i rodziny w zakresie dojazdu do lekarzy i transportu dzieci do przedszkola.

W wyniku zastosowanego leczenia stan zdrowia powoda uległ poprawie. Powód pracuje zawodowo jako leśniczy oraz jest aktywnym członkiem Polskiego Związku Łowieckiego, choć swoje obowiązki wykonuje z mniejszym zaangażowaniem. W czynnościach życia codziennego jest samodzielny, wykonuje wszelkie niezbędne czynności w domu i jego obejściu, opiekuje się dziećmi. S. T. odczuwa bóle nóg, klatki piersiowej oraz nadgarstków. Powód choruje na cukrzycę typu drugiego.

W związku ze zdarzeniem powód korzystał także z pomocy psychologicznej. Odbył dwa spotkania indywidualne, jedno wspólnie z żoną oraz jedno wspólnie z dziećmi. Przez ok. 1 roku od wypadku wielokrotnie słyszał krzyk dzieci, czuł zapach krwi, spalin. W snach powód nadal widzi bardzo wyraźnie twarz osoby, która zginęła, zakrwawioną twarz żony. Odczuwał problem z koncentracją jadąc samochodem, na wspomnienie wypadku szybko się denerwował. Powód stał się bardzo nerwowy i drażliwy wobec dzieci i żony. W dacie wypadku powód miał 34 lata. Powód przed wypadkiem podjął naukę w Szkole Głównej Gospodarstwa (...), którą skończył w 2012 roku.

dowód: zeznania przesłuchanych na rozprawie w dniu 5 maja 2017 r. świadków: M. S., J. T., M. T., A. D., R. T., P. D., R. D., A. L., L. J., W. K., M. D., A. W., k. 197-211; zeznania powoda przesłuchanego na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 r., k. 465-466, 197-211.

Wypadek skutkowało u powoda istotnym zachwianiem poczucia wartości własnej osoby, w tym w obszarze męskości, poczucia wpływu na budowanie bezpieczeństwa rodziny z pozycji męskiej. Trudności w związku istnieją nadal i polegają na oddaleniu się w bliskości emocjonalnej. W postawie powoda wobec innych ludzi nastąpiła zmiana w postaci oddalania się, wycofywania z kontaktu, ale także w nastawieniu: ostrożności, nieufności, podejrzliwości. W stylu obecnym funkcjonowania psychicznego powoda ma miejsce tłumienie doświadczeń, uczuć, unikanie konfrontacji z przeżywaniem uczuć. Jest skłonny do racjonalizacji, dystansowania się od przeżywanych uczuć. Powód

bezpośrednio po wypadku w związku z ograniczeniami fizycznymi, ale także z odczuwanym lękiem nie prowadził samochodu. Podjął się kontynuowania nauki, co mimo ograniczeń motywowane było potrzebą uznania oraz wpływu na swoje życie. Przedstawiony przez powoda opis zdarzenia – wypadku pozwala ocenić sytuację wypadku jako zdarzenie traumatyczne dla powoda. Powód w tej sytuacji jak można wnioskować „odszczępił” doświadczane uczucia, ten mechanizm obronny wobec negatywnych emocji skutkowało tym, że powód działał sprawnie, adekwatnie do sytuacji, zwracał uwagę na niedociągnięcia w zaopatrywaniu uczestników zdarzenia. (...) przeżywania i działania jest charakterystyczny dla zespołu stresu pourazowego (...).

Nasilenie zaburzeń psychicznych w postaci zespołu pourazowego w okresie wielu miesięcy po wypadku z dnia 26 września 2010 r. i ich dysfunkcyjny charakter uzasadnia uznanie u powoda długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 %. Wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w związku z wypadkiem odnosi się tylko do objawów zespołu stresu pourazowego, ich nasilenia, czasu trwania i następczej dysfunkcji w zakresie pełnienia ról. Rokowanie na przyszłość w zakresie stanu psychicznego powoda jest niepewne, ale może ulec poprawie w przypadku podjęcia interwencji psychoterapeutycznej.

dowód: opinia sądowno – psychologiczna, k. 331-336; opinia sądowno – psychiatryczna, k. 338-341; zaświadczenie psychologiczne, k. 189; pismo z dnia 1 sierpnia 2017 r., k. 326

W związku z doznany urazem u powoda nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych. U powoda nie występują neurologiczne następstwa wypadku.

dowód: opinia sądowno – lekarska biegłego lekarza specjalisty z zakresu neurologii, k. 321, opinia uzupełniająca, k. 383; opinia uzupełniająca, k. 438-439; opinia uzupełniająca, k. 497

Powód z związku z przebyciem dnia 26 września 2010 r. wypadkiem komunikacyjnym doznał stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia obu nadgarstków, stłuczenia kolana lewego i rany tłuczonej przyśrodkowego przedziału stawu kolanowego lewego. Powód przez okres ok. 3 miesięcy po wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim, co świadczy, że w tym okresie był niezdolny do pracy. Badaniem fizykalnym nie stwierdzono znacznych odchyłeń od normy będących następstwem wypadku i mających wpływ na życie codzienne powoda w chwili obecnej. Jedynym widocznym następstwem zdarzenia z dnia 26 września 2010 r. jest blizna kolana lewego, co uzasadnia przyznanie 2% uszczerbku na zdrowiu. Zmiany opisane w badaniach MR kręgosłupa, kolana lewego oraz USG barku lewego nie mają związku z wypadkiem, są to zmiany zwyrodnieniowo przeciążeniowe. Powód wrócił do pracy zarobkowej i do wykonywania czynności życia codziennego. Powód w związku z doznany urazem nie wymagał opieki osób trzecich.

dowód: opinia biegłego ortopedy, k. 368-371; opinia uzupełniająca, k. 410, k. 483-484)

Pismem z dnia 29 sierpnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od otrzymania wezwania kwoty 250.000 zł zadośćuczynienia jednocześnie przedkładając dokumentację medyczną. Decyzją z dnia 23 października 2013 r. pozwany wypłacił powodowi świadczenie w kwocie 7.500 zł. Pismem z dnia 5 marca 2014 r. powód odwołał się od w/w decyzji. Decyzją z dnia 19 marca 2014 r. pozwany odmówił wypłaty świadczenia zgodnie z żądaniem powoda, nie znajdując podstaw do zmiany stanowiska.

Pismem z dnia 5 września 2013 r. powód zawiadzał pozwanego do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem odszkodowania oraz 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Do ugody między stronami nie doszło.

dowód: akta szkody, k. 187; akta sprawy (...), a w szczególności protokół z dnia 3 lutego 2014 roku.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego żądanie powoda S. T. zasługuje na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz dokumentach z akt szkody, których prawdziwości nie kwestionowano.

Sąd uwzględnił zeznania świadków M. S., J. T., M. T., A. D., R. T., P. D., R. D., A. L., L. J., W. K., M. D., A. W.. Zeznania odnosiły się do cierpień fizycznych i psychicznych powoda po wypadku. Za wiarygodne uznano również zeznania powoda, w zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu chirurgii, (...), biegłego psychologa T. G., biegłego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii A. K. oraz biegłego lekarza specjalistę z zakresu neurologii G. P.. W ocenie Sądu przedłożone opinie są rzetelne, jasne i nie zawierają sprzeczności ani luk. Biegli w sposób stanowczy przedstawili swoje stanowisko wraz z uzasadnieniem, a wyciągnięte wnioski pozbawione są nieścisłości. Biegli w sposób przekonujący uzasadnili wnioski zawarte w opinii. Ponadto w ocenie Sądu powołani w sprawie biegli lekarze specjaliści z zakresu neurologii oraz ortopedii dostatecznie wyjaśnili wątpliwości przedstawione przez powoda w zarzutach.

Analizując zasadność roszczenia należy wskazać, że zgodnie z postanowieniami art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie nie było sporu między stronami w zakresie odpowiedzialności pozwanego za zdarzenie z dnia 26 września 2010 r. Strony pozostawały w sporze co do wysokości zadośćuczynienia oraz zasadności żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość za wspomniany wypadek drogowy.

Odnosząc się do zasadności i wysokości roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 445 k.c., Sąd może przyznać osobie poszkodowanej w wypadku przewidzianym w art. 444 k.c., tj. osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub której zdrowie uległo rozstrojowi, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85).

Na skutek zdarzenia rozpoznano u powoda stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia obu nadgarstków, stłuczenia kolana lewego i rany tłuczonej przyśrodkowego przedziału stawu kolanowego lewego. W wyniku zastosowanego leczenia obecnie jedynym następstwem zdarzenia z dnia 26 września 2010 r. jest blizna kolana lewego, klatki piersiowej, nadgarstków oraz kręgosłupa. Powyższy uraz stanowi 2% uszczerbku na zdrowiu. Ponadto powód w związku z wypadkiem doświadczył traumatycznego stresora, niosącego zagrożenie życia jego i najbliższych mu osób. Nasilenie

zaburzeń psychicznych w postaci zespołu pourazowego w okresie wielu miesięcy po wypadku i ich dysfunkcyjny charakter uzasadniało uznanie u powoda długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 %. Powyższe ustalenia potwierdzają opinie biegłych, które Sąd w całości podzielił.

Oczywistym jest, że na zasadność roszczenia powoda wpływ mają także cierpienia wynikające z dolegliwości bólowych w trakcie leczenia. Podkreślić należy, że powód został poddany zabiegowi artroskopii. Odczuwał dolegliwości bólowe oraz wymagał usprawnienia. Powód wymagał pomocy w związku z sprawowaniem opieki nad dziećmi oraz przy wykonywaniu cięższych prac gospodarczych.

Obecnie powód nadal odczuwa bóle nóg, klatki piersiowej oraz nadgarstków. Niemniej jednak stan zdrowia zarówno psychicznego jak i fizycznego umożliwił mu powrót do dawnych aktywności. Powód pracuje jako leśniczy, jest łowczym, opiekuje się dziećmi. Powód ukończył rozpoczęte przez wypadkiem studia w szkole wyższej oraz nie wymaga pomocy w sprawach życia codziennego. Jak wskazywał powoływany w sprawie biegły ortopeda stan zdrowia powoda nie przejawia znacznych odchyłeń od normy będących następstwem wypadku i mających wpływ na życie codzienne powoda w chwili obecnej.

Powód przed zdarzeniem była osobą aktywną, pogodną, bardzo towarzyską. S. T. spotykał się z rodziną oraz grupą przyjaciół. Obecnie – w wyniku przeżyć psychicznych związanych z wypadkiem - stał się nerwowy, wybuchowy i zamknięty w sobie. Także relacje z żoną uległy pogorszeniu, powód stał się skryty, ma problem z komunikacją. Trudności w związku polegają na oddaleniu się w bliskości emocjonalnej. Jak wskazała biegła psychiatra rokowanie na przyszłość w zakresie stanu psychicznego powoda jest niepewne, ale może ulec poprawie w przypadku podjęcia interwencji psychoterapeutycznej. Nie budzi zatem wątpliwości, że na skutek wypadku doszło do pogorszenia jakości życia powoda. Jednakże należy zwrócić uwagę, że rozpoznana u powoda przewlekła choroba somatyczna (cukrzyca), również wpływa negatywnie na jakość życia powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd podstawie art. 822 k.c., art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 32 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Uwzględniając uprzednio wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 7500 zł należy stwierdzić, że łącznie kwota 40 000 zł jawi się jako odpowiednia do skali krzywdy, którą doznał powód na skutek wypadku. Zadośćuczynienie w tej wysokości, zdaniem Sądu, jest także należyte wyważone i pozostaje w odpowiedniej relacji do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, uwzględnia również wiek powoda.

Od przyznanej kwoty należało zgodnie z zgłoszonym żądaniem w pozwie zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 23 grudnia 2016 r. (od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. Wskazać należy, że roszczenie było sprecyzowane i umotywowane w postępowaniu likwidacyjnym (powód przedłożył niezbędną dokumentację medyczną oraz przedstawił swoje roszczenia). Z tych przyczyn żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 23 grudnia 2016 roku jest uzasadnione.

Sąd nie uwzględnił żądania powoda ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za ewentualne szkody, które mogą powstać w przyszłości na skutek wypadku z dnia 26 września 2010 roku. Podkreślić należy, że o możliwości tego rodzaju orzekania o charakterze ustalającym na podstawie art. 189 k.p.c., zwłaszcza w sprawach o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, pozytywnie wypowiedziała się judykatura (uchwała SN z dnia 17.04.1970 r., III PZP 34/69; wyrok SN z dnia 22.06.1978 r. IV CR 203/78, Lex nr 8110). W tym zakresie Sąd orzekający w szczególności podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, który ocenił, że pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości (zob. uchwała z dn. 24.02.2009 r., sygn. akt III CZP 2/09, Legalis nr 118361). Niemniej jednak do ustalenia obowiązku wynagrodzenia szkód przyszłych choć nie jest konieczna pewność powstania dalszych szkód w przyszłości, wymagane jest stwierdzenie prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia powoda nie ujawnił jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała.

W niniejszej sprawie to nie nastąpiło. Przeciwnie przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że w wyniku zastosowanego leczenia stan zdrowia powoda polepszył się a urazy powstałe w wyniku zdarzenia z

dnia 26 września 2010 r. mają charakter utrwalony. Biegły ortopeda ocenił, że rokowania powoda na przyszłość są pomyślne i nie ujawnią się inne negatywne skutki wypadku komunikacyjnego. Natomiast biegły lekarz specjalista z zakresu psychiatrii wskazał, że rokowania na przyszłość w zakresie stanu psychicznego powoda są niepewne, ale mogą ulec poprawie w przypadku podjęcia interwencji psychoterapeutycznej. Orzekający w niniejszej sprawie Sąd w pełni podziela te ustalenia. Podkreślenia wymaga, że obecnie stan zdrowia powoda uległ poprawie na tyle, że umożliwił mu funkcjonowanie w sferze zawodowej, rodzinnej oraz naukowej. Powód pracuje, wywiązuje się z obowiązków rodzinnych, ukończył studia, w ograniczonym stopniu udziela się towarzysko. Skoro w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wykazano choćby prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia powoda nie ujawnił jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania powoda w tym zakresie.

Sąd na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. pominął wniosek dowodowy w postaci dopuszczenie dowodu ze zdjęć z miejsca wypadku. Okoliczności wypadku z dnia 26 września 2010 roku nie były kwestionowane przez strony, nie istniała zatem potrzeba szczegółowego ich badania przed Sąd. Związane z wypadkiem okoliczności oraz sam jego przebieg a także odbiór tego zdarzenia przez powoda mający wpływ na jego stan psychiczny były wyjaśnione w sposób dostateczny, dlatego też Sąd pominął wzmiankowany dowód. Ponadto Sąd pominął także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu neurologii. Powołany w sprawie biegły w sposób stanowczy wskazał, że w wyniku wypadku powód nie doznał żadnego uszczerbku na zdrowiu mającego charakter neurologiczny. Opinia jak i przedłożone opinie uzupełniające w tym zakresie były spójne, a wnioski logiczne, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do jej kwestionowania. Podkreślenia wymaga, że potrzeba powołania biegłego musi wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Zgłaszając taki wniosek strona powinna wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w złożonej opinii biegłego, które dyskwalifikują tę opinię, uzasadniając tym samym powołanie dodatkowych opinii (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 października 2017 r., I ACa 357/17). W niniejszej sprawie takie okoliczności nie wystąpiły.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielania, stosownie do wyniku sprawy. Powód ostatecznie utrzymał się z żądaniem 32.500 zł, co oznacza, że powód wygrał niniejszy proces w 32,5 %. Powód poniósł następujące koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony: 5 000 zł tytułem opłaty sądowej, 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 2.000 zł tytułem wydatków na koszty dojazdu świadków i wynagrodzenia biegłych, łącznie 12 417 zł.

Z kolei pozwany poniósł koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (łącznie 5.417 zł).

Mając na względzie stosunek, w jakim strony utrzymały się ze swoim żądaniem i obroną, należne na rzecz powoda koszty procesu wyniosły 4.035,53 zł (32,5% z 12.417 zł) , natomiast należne na rzecz pozwanego koszty procesu wyniosły 3.656,48 zł (67,50 % z 5.417 zł).

Poniesione przez powoda koszty przewyższają obciążający go udział, zatem zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica t.j. kwota 379,05 zł.

W pkt IV i V wyroku Sąd orzekł o obowiązku zwrotu kosztów sądowych w oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Nieuiszczone koszty sądowe wyniosły 2.148,41 zł (wynagrodzenie biegłego neurologa w kwocie 826,03 zł; wynagrodzenie biegłego ortopedy w wysokości 886,80 zł, wynagrodzenie biegłego psychologa w wysokości 435,58 zł). Koszty z tym związane zostały poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sąd mając na względzie wynik procesu nakazał ściągnąć od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Olsztynie w/w kwotę. Powód przegrał sprawę w 67,5 % i jest on zobowiązany do zapłaty 1.450,18 zł tytułem poniesionych

kosztów sądowych (67,50 % z 2.148.41 zł), natomiast pozwany przegrał sprawę w 32,5% i jest zobowiązany do zapłaty kwoty 698,23 zł tytułem kosztów sądowych (32,5 % z 2.148.41 zł).

SSO Ewa Oknińska